

Full diocesà

21 de desembre del 2025

p4 —Els Pastorets de Calaf celebren 100 anys

p7 —Missatge de Càritas

Us desitgem
un bon i sant
Nadal!

«El Senyor mateix us donarà un senyal: La noia tindrà un fill i li posarà Emmanuel.»

Diumenge IV d'Advent / Cicle A

Lectura del llibre d'Isaïes

En aquells dies, el Senyor digué a Acaz: «Demana al Senyor, el teu Déu, un senyal prodigiós, tan avall com vulguis, a les profunditats del país dels morts, o tan amunt com vulguis, dalt al cel.» Acaz respongué: «No en vull demanar cap; no vull temptar el Senyor.» Llavors digué Isaïes: «Escolteu, doncs, casa de David: No en teniu prou de fer-vos pesats als homes que fins us feu pesats al meu Déu? Per això el Senyor mateix us donarà un senyal: La noia tindrà un fill i li posarà Emmanuel.»

(7,10-14)

Salm responsorial

Ha d'entrar el Senyor, el rei de la glòria.

[23]

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Pau, servent de Jesucrist, cridat a ser apòstol, destinat a anunciar la bona nova de Déu, que ell ja havia promès pels seus profetes en les escriptures santes. Aquesta bona nova es refereix al seu Fill Jesucrist, Senyor nostre, el qual, pel seu llinatge humà, nasqué de David, però per l'esperit que santifica va ser constituït Fill poderós de Déu des que va ressuscitar d'entre els morts.

Per ell he rebut el do de ser apòstol, missioner del seu nom a gent de tots els pobles, perquè siguin obedients a la fe. Entre aquests hi sou vosaltres, que Jesucrist ha cridat. Als cristians de Roma, estimats de Déu, cridats a ser-li consagrats, us desitjo la gràcia i la pau de Déu, Pare nostre, i de Jesucrist, el Senyor.

(1,1-7)

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

Jesús, el Messies, vingué al món d'aquesta manera: Maria, la seva mare, promesa amb Josep, abans de viure junts es trobà que esperava un fill per obra de l'Esperit Sant. Josep, el seu espòs, que era un home bo, no volent fer-ho saber públicament, es proposava de desfer en secret l'acord matrimonial. Mentre ell hi pensava, se li aparegué en somni un àngel del Senyor que li digué: «Josep, fill de David, no tinguis por de prendre a casa teva Maria com a esposa. És cert que ella ha concebut per obra de l'Esperit

Sant; ha de tenir un fill i li has de posar el nom de Jesús, perquè ell salvarà dels pecats el seu poble.» Tot això va succeir perquè es complís el que el Senyor havia anunciat pel profeta: «La verge tindrà un fill, i li posaran Emmanuel», que vol dir Déu-és-amb-nosaltres. Josep es despertà i, complint el que l'àngel del Senyor li havia manat, la prengué a casa com a esposa.

(1,18-24)

«Josep, fill de David, no tinguis por de prendre a casa teva Maria com a esposa. És cert que ella ha concebut per obra de l'Esperit Sant; ha de tenir un fill i li has de posar el nom de Jesús, perquè ell salvarà dels pecats el seu poble.»

«Josep es despertà i complí el que l'àngel del Senyor li havia manat.»

Andrey Castrillón, prev.

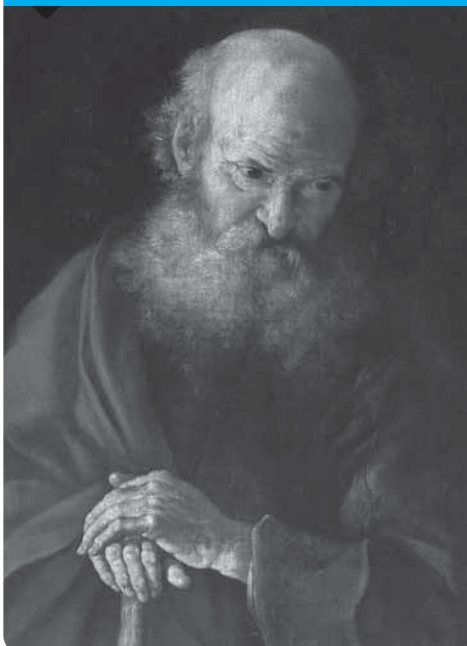
Som al quart diumenge d'Advent i la Paraula ens posa a les portes del misteri de Déu fet home. El camí d'esperança que hem recorregut en les darreres setmanes, avui convergeix en l'anunci d'Isaïes al rei Acáz: «La noia tindrà un fill i li posarà Emmanuel.» Aquella profecia, que va ser un senyal perquè el rei romangués confiat en el Senyor, també transcendeix els segles i arriba al seu compliment quan la verge Maria acull en el seu si l'obra de l'Esperit Sant. Déu manté la seva fidelitat i, a les entranyes de Maria de Natzaret, es fa carn de la nostra carn, esdevenint realment «Déu-amb-nosaltres».

L'evangelí d'avui, però, ens convida mirar no sols Maria. Ens posa també al costat de Josep, l'home just que, enmig del desconcert i els dubtes, escolta la veu de l'àngel i hi respon amb un «sí» sense paraules: acull Maria, rep l'infant, li posa el nom que Déu li mana —Jesús, «el Senyor salva»— i esdevé custodi del Redemptor. Així, la fe, més que entendre-ho tot, és un acte de confiança en Déu que ens empeny cap al servei del seu pla amb un cor net i disposat.

El «fiat» de Maria i el «sí» callat de Josep entren en la dinàmica del projecte diví de salvació. Avui se'ns demana el mateix: un cor disponible que digui «faci's» sense reserves, capaç d'acollir el Fill de Déu quan truqui, tal com vingui, perquè sigui ell qui ompli la nostra vida i la faci nova. Nadal ja és aquí, a tocar. Que la nostra llar —el cor, la família, la comunitat— sigui, com la de Natzaret, un lloc on l'Emmanuel pugui néixer i viure per sempre.

La imatge

Calia una fe robusta. Josep i Maria havien signat l'acord matrimonial amb vista al casament. Però intervé Déu i les expectatives es capgiren. La missió de Josep, el pare de Jesús, esdevé ben singular: no hi ha intervingut, i la seva promesa ja esperava un fill per obra de l'Esperit Sant. Una fe robusta: avui parlem de la de Josep; podem pensar-ho igualment de la de Maria. Bon Nadal!

Sant Josep (s.XVII). Anònim

Agenda

Lit. hores: Setmana I

22 dilluns

Fèria d'Advent

—Sant Demetri, màrtir

—Santa Flor, màrtir

1Sa 1,24-28 / Salm 1Sa 2 / Lc 1,46-56

23 dimarts

Fèria d'Advent

—Sant Joan de Kety, prev.

MI 3,1-4.23-24 / Salm 24 /

Lc 1,57-66

24 dimecres

Fèria d'Advent

—Sant Benjamí, patriarca

—Sant Delfí, bisbe

2Sa 7,1-5.8b-12.14a.16 / Salm 88 /

Lc 1,67-79

25 dijous

Nadal del Nostre senyor Jesucrist

La Mare de Déu de Betlem o del

Pessebre

Is 52,7-10 / Salm 97 / He 1,1-6 /

Jn 1,1-18

26 divendres

—Sant Esteve, protomàrtir

Ac 6,8-10; 7,54-59 / Salm 30 /

Mt 10,17-22

27 dissabte

—Sant Joan, apòstol i evangelista

1Jn 1,1-4 / Salm 96 / Jn 20,2-8

28 diumenge

—Sagrada Família: Jesús, Maria i

Josep

Els Sants Innocents, màrtirs

—Sant Abel, fill d'Adam i Eva

Sir 3,2-6.12-14 / Salm 127 / Col

3,12-21 / Mt 2,13-15.19-23

Els Pastorets de Calaf celebren 100 anys

La «Banda sonora dels Pastorets de Calaf», estrenada en el 2016, és obra del mestre Mn. Valentí Miserachs i Grau. Una música excel·lent, d'indubtable esperit català, pensada expressament per a cobla.

Durant els primers anys dels Pastorets tots els papers eren interpretats per homes, fins i tot el de la Mare de Déu. No va ser fins l'any 1928, i només a l'esbart dansaire, que es començà a introduir tímidament l'element femení.

L'1 de maig de 1923, al Centre Catòlic, sota l'aixopluc de la parròquia de Calaf, un grup de joves funden el Grup Excursionista Calafí: comença a haver-hi moviment excursionista però també sardanes, caramelles, cinema i teatre amateur. Va ser així com començaren les representacions en 1925 dels Pastorets de Folch i Torres i en 1950 de la Passió.

Els Pastorets formen part de la tradició més arrelada de Calaf, un veritable signe d'identitat que els enorgulleixen com a poble i són un exemple viu de valors com treball en equip, esforç col·lectiu, cohesió social, voluntariat i pedagogia de vida. I són una explicació clara i entenedora d'una part del Nou Testament: la narració del Misteri de Nadal.

La il·luminació, els efectes especials i els grans decorats acompanyen la posada en escena i la interpretació dels més de cent actors que hi participen.

Al llarg de la seva història, els Pastorets de Calaf només s'han deixat de representar sis vegades, com per la guerra civil, obres de rehabilitació al teatre o la pandèmia. I hi ha persones que fa més de cinquanta i seixanta anys que hi col·laboren, alguns fent la mateixa tasca que sempre i d'altres que han anat variant el seu rol dins l'espectacle.

Per commemorar els cent anys s'han preparat diferents esdeveniments, com l'edició d'un llibre del centenari, exposicions, representacions dels «Pastorets del centenari» amb actors d'abans (3 i 18 de gener) o la inauguració de la plaça que portarà el nom de «Els Pastorets».

Funcions:

25 i 28 de desembre i 4, 6, 11 i 17 de gener.

Les entrades es poden adquirir una hora abans de cada funció a les taquilles del Casal de Calaf o bé a:

www.pastoretsdecalaf.cat

Trobada de la Federació de Moviments diocesans

Federació de Moviments de la diòcesi de Vic

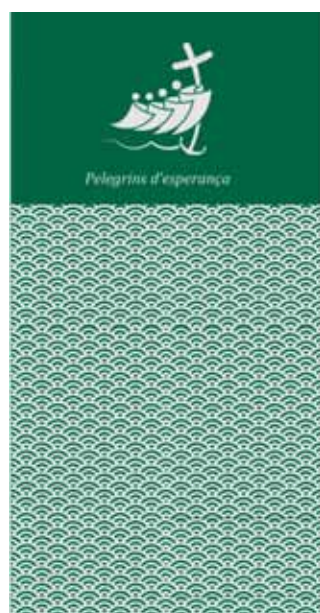
Fa uns quants dies, a l'alberg del Camí de Sant Jaume de Jorba, una trentena de militants dels moviments de l'Acció Catòlica Obrera, la Fraternitat Cristiana de Persones amb Discapacitat i el Moviment de Professionals Cristians, que formen part de la Federació de Moviments de la diòcesi de Vic, es van reunir per reflexionar sobre el futur i reforçar la unitat.

La trobada, acollida per Mn. Enric Garcia, va començar amb la intervenció de Josep Maria Pratsobreroca, que animà a viure la laïcitat social amb il·lusió cristiana, donant testimoni que Déu és amor, vida i perdó. Tot seguit, Mn. Josep Maria Pujol va pronunciar la ponència «Ser creïbles i evangelitza-

dors», recordant l'esperit del Concili Vaticà II i el document *Gaudium et spes*, que ens crida a construir un món més just i fraternal, evitant la guerra i fomentant el diàleg.

Després de la pregària, preparada per Mn. Eduard Flores, els participants van treballar en grup a partir del document de conclusions del Sínode per l'Esperança (2019-2023), plantejant-se com ser més creïbles i evangelitzadors. Les reflexions es posaren en comú i cada grup assumirà accions concretes.

La jornada es va cloure amb un àpat fraternal, signe d'una Església viva que vol caminar unida.

Diumenge, 28 de desembre del 2025, a les 17h

MISSA DE CLAUSURA DIOCESANA DEL JUBILEU 2025

Catedral Basílica de Sant Pere de Vic

Celebració de l'Eucaristia presidida pel bisbe Romà

Aquesta celebració eucarística serà ocasió per a donar gràcies al Senyor per tot allò que ha obrat durant aquest any especial de pregària i conversió.

El papa Lleó porta un missatge de pau, unitat i esperança a Turquia i al Líban

Redacció

Del 27 de novembre al 2 de desembre del 2025, el papa Lleó XIV va realitzar el seu primer viatge apostòlic, a Turquia i al Líban, amb l'objectiu de promoure la pau, el diàleg i la fraternitat en una regió marcada per conflictes i tensions. El viatge, celebrat en el marc de l'Any Jubilar, va tenir un fort accent ecumènic i interreligiós.

A Turquia, amb etapes a Ankara, Istanbul i Dznik, el Sant Pare va subratllar la vocació del país com a pont entre cultures i religions. En els seus discursos defensà la dignitat de tota persona, la cultura del trobament i el paper de la fe com a factor de pau. Un dels moments centrals va ser la commemoració del 1.700 aniversari del Concili de Nicea, en què recordà que el Credo nicè, compartit per catòlics i ortodoxos, continua essent un fonament real de comunió i un estímul per a avançar cap a la unitat dels cristians.

Al Líban, Lleó XIV es va presentar com a pelegrí d'esperança en una terra ferida per crisis polítiques, socials i humanitàries. A Beirut, pregà al port en memòria de les víctimes de l'explosió del 2020 i animà les autoritats a recuperar una llengua d'esperança capaç de reconstruir el bé comú. En les trobades amb joves i fidels, exhortà a rebutjar la violència i la venjança, i a educar el cor per a la pau.

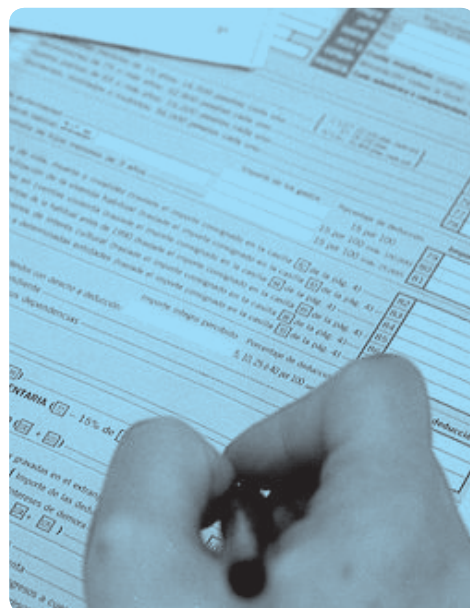
En la missa celebrada al passeig marítim de Beirut, Lleó XIV va adreçar una crida a la comunitat internacional perquè afavorís processos de diàleg i reconciliació, animant els cristians del Pròxim Orient a ser constructors i testimonis de pau. Amb aquest viatge, el Pontífex reafirmà que la pau és un do de Déu i alhora una responsabilitat confiada a tota la humanitat.

9 milions d'X a favor de l'Església

Més de 9 milions de persones donen suport a l'Església amb la Declaració de la Renda. Segons les dades provisionals de l'assignació tributària corresponents a l'exercici 2024, 7.946.347 declaracions van marcar la X a favor de l'Església catòlica, un augment de 106.363 declaracions respecte al 2023. L'import total assignat ha estat de 429,3 milions d'euros, un 12% més que l'any anterior.

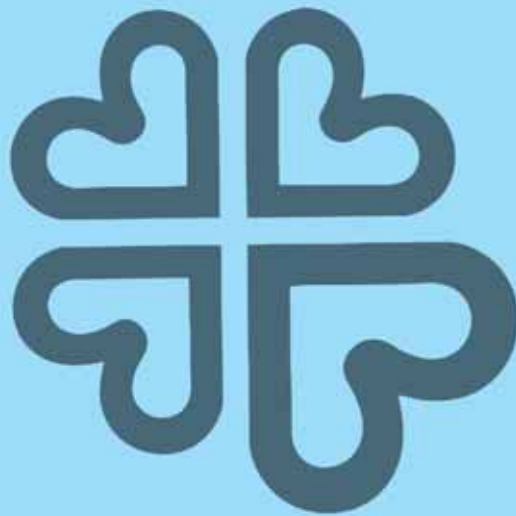
Pel que fa a Catalunya, el percentatge de declaracions a favor de l'Església se situa en un 15%, per sota de la mitjana estatal, mantenint-se estable respecte a l'any anterior. La resta de comunitats autònomes mostra increments destacables, especialment Andalusia, Madrid i la Comunitat Valenciana.

El Secretariat per al Sosteniment de l'Església ha llançat la campanya «Més de 9 milions de gràcies» per donar les gràcies a tothom qui amb la seva aportació fa possible la tasca pastoral, social i espiritual de l'Església. Els resultats complets es poden consultar a la web de Xtantos.

Mentre hi hagi persones hi haurà esperança

Delegats de Càritas amb seu a Catalunya

Nadal és, per a molts, temps de llum, d'esperança i de retrobament. Però aquestes mateixes dates poden accentuar el dolor dels qui viuen la solitud i la precarietat. Mentre les famílies s'apleguen al voltant d'una taula ben parada, d'altres no poden garantir un àpat calent, pagar el lloguer o mantenir la calefacció. El contrast és colpidor i ens interpel·la profundament com a cristians.

Cada any augmenta el nombre de persones que depenen de bancs d'aliments, menjadors socials o d'entitats com Càritas. Són famílies treballadores que no arriben a final de mes, avis que sostenen els nets amb pensions mínimes, joves sense oportunitats laborals, migrants en situació d'incertesa o persones sense sostre que busquen un lloc segur. La pobresa té rostre, i és el rostre dels veïns amb qui ens creuem cada dia.

Nadal, amb la seva promesa de llum, fa més visibles aquestes ombres. Davant aquest contrast, podríem caure en la indiferència o en la idea que no hi podem fer res. Però el seguiment de Jesús i de l'Evangeli ens conviden a una altra cosa. Déu es fa present precisament en la fragilitat. El rostre de Jesús és el rostre dels qui avui pateixen: infants que passen gana, refugiats que fugen de la guerra, persones sense documentació que lluiten per viure amb dignitat. Nadal no és,

per tant, solament una festa familiar o una tradició cultural; és una invitació a reconèixer Déu en el sofriment dels altres i a actuar en conseqüència.

Com a cristians, som cridats a mirar la realitat amb atenció i compassió, tal com Jesús va fer. Ell no va passar de llarg: va mirar, va escoltar i va tocar les ferides humanes. Aquesta actitud ens demana de mirar sense filtres, deixar-nos comoure i actuar.

La fe reclama gestos concrets: compartir el que tenim, sumar-nos a iniciatives solidàries, donar temps, acompanyar la solitud, defensar la justícia social. La caritat autèntica no és donar el que ens sobra, sinó compartir des del que som, com Jesús va donar-se a si mateix.

L'Església, com a comunitat, ha d'esdevenir signe d'esperança i d'amor preferent pels pobres. Cada parròquia hauria de ser un espai d'acolliment i dignitat, un lloc on els més vulnerables trobin suport real. Que aquest Nadal, en contemplar el Nen al pessebre, recordem que Déu continua buscant hostal en els cors humans. Obrim-li la porta amb la solidaritat, el servei i la justícia. Només així Nadal serà veritablement Nadal.

Jesús, Messies pobre

Romà Casanova, bisbe de Vic

En el front d'altar del monestir de Santa Maria de Lluçà —pintura al tremp del segon quart del segle XIII— hi ha una representació de la fugida de la Sagrada Família a Egipte. És una de les quatre escenes que emmarquen la Verge Maria com a seu de la Saviesa, ja que duu a la falda el seu fill Jesús, Saviesa de Déu. En el temps nadalenc ens agrada de contemplar diferents figuracions del misteri del naixement del Redemptor.

La fugida a Egipte és narrada en l'evangelí de Mateu: *Quan els mags van ser fora, un àngel del Senyor s'aparegué a Josep en somni i li digué: «Lleva't de seguida, pren el nen amb la seva mare, fuig cap a Egipte i queda-t'hi fins que jo t'ho digui, perquè Herodes buscarà el nen per matar-lo.» Es llevà, prengué el nen amb la seva mare i sortí de nit cap a Egipte (2,13-15).* El naixement de Jesús, tot i l'esplendor que mostren els fets dels àngels en l'anunci als pastors i l'adoració dels mags, té la característica de la pobresa. El sant pare Lleó ens diu: «Jesús, Messies pobre. Es tracta d'una pobresa radical, fundada sobre la seva missió de revelar el veritable rostre de l'amor diví. En efecte, l'evangelí mostra que aquesta pobresa va incidir en cada aspecte de la seva vida [...]. Jesús va néixer en condicions humils; nounat, fou posat en una menjadora i, molt aviat, per tal de salvar-lo de la mort, els seus pares fugiren cap a Egipte» (*Dilexi te*, 18-19).

En aquest moment de la història, les situacions de pobresa són més i més punyents. Per exemple, el fet de famílies de Gaza fugint dels bombardejos ha colpit els nostres cors. També, posant el focus a casa nostra mateix, sabem, per l'informe Foessa de Càritas 2025, que el nombre de famílies que es troben en la precarietat és cada vegada més gran i que la pobresa infantil augmenta. La pobresa d'altri no la podem mirar com quelcom que no ens pertor-

ca, ja que Jesús, el Messies, va fer seva la nostra pobresa, a fi d'enriquir-nos a nosaltres, salvant-nos del pecat i de la mort i donant-nos el seu Esperit que ens porta a viure la caritat cristiana.

No hi pot haver, doncs, autèntic Nadal sense que aquest inclogui el compromís d'acollir, acompanyar i servir els pobres. Si manca aquest aspecte no hem entès que el Messies que ens ha estat donat és pobre: neix en condicions precàries, és posat en una menjadora, ha de fugir cap a Egipte perquè un rei vol matar aquell que en tota la seva pobresa és el Rei dels reis i Senyor dels senyors.

De tot cor us desitjo a tots un bon i compromès Nadal de nostre Senyor Jesucrist!

